

Надсонова домівка в Ялті

Леся Українка

Смутна оселя!.. В веселій країні,
В горах зелених, в розкішній долині
Місця веселого ти не знайшов,
Смутний співець! умирать в самотині
В смутну оселю прийшов.

Звідси не видно ні моря ясного,
Гомону з міста не чути гучного,
З бору соснового шум тут іде;
Гори лунають од вітру буйного,
Часом де дзвін загуде...

Стали в саду кипариси стіною
Оберігати в оселі спокою,
Лаври - неначе зсушила журба,
Тихо, журливо кива головою,
Віттям плакучим верба.

Все тут журливе кругом сеї хати, -
Та найсмутніші отії кімнати,
Де безталанний поет умирав:
Все тут забрали, що можна забрати, -
Смутку ж ніхто не забрав.

Вікна тьмянії, мов очі слабого,
В хаті порожній самотньо, убого,
Висить свічадо на голій стіні,
Млою повите, - дивитись на нього
Сумно здавалось мені...

Тута остатні "огні догоріли",
Тута остатні "квітки облетіли",
Тільки зосталася муза одна,
Що не лишила співця до могили,
Тута витає сумна.

Тіло поета в далекій чужині, -

Там, у тій самій холодній країні,
Серце на смерть отруїли його!
Смутная муза літа в самотині,
Кличе поета свого.